

חברתי שנועד לשרת את העם — ולא להיפך.
ההיסטוריה מלאה בסיפוריהן של אומות ששקלו באי-הבנת הרעיון.
יפסי גורן, ירושלים

מיהו פיא

נדמה לי שנפלתם בסת. תמונת הנערה שפירסמתם (העולם הזה 2061) בחברתו של המיליונר היורד משולם ריקליס, נראית לוכלת מכדי שתטענו כי זו נערה אמריקאית בשם פיא זדורה. אם אינני טועה, הרי נערתו של ריקליס אינה אלא פנינה

פיא זדורה*
— הקטן

גולן (רוזנבלום) מידענתו. אם לא, אז היא מוכרחה בוודאי להיות אחותה התאומה. **אבנר כהן**, תל-אביב

● למרות הדימיון בין השתיים, יש עדיין הבדל קטן — שעליו ניתן לעמוד מהשוואת התמננות של פנינה גולן ופיא זדורה.

חופשיהמחשבה של בן אמוץ

בראיון מיוחד עם דן עומר, הסביר דן בן-אמוץ את דעותיו, יצירותיו ועבודותיו, ובין השאר הביע התנגדות מוחלטת לביקורת על עבודותיו השונות (העולם הזה 2050). "אני בן למי שמתייחס כרצינות לביקורת".

בהתחשב בשתיקה הרועמת של כל הקוראים, שפירושה הממשי הסכמה אילמת לדיעותיו של בן-אמוץ, הריני מבקש להביע דעת מיעוט: כנאשם חופשיים, עלי-מנת לבחור בנכון ולהבדיל בין טוב לרע, חיוב ושלילה — אנו חושבים, ובזמן חשיבתנו אנו מבקרים: דיעות, מעשים, מצבים וכו'. מסקנת-ביניים: כל האנשים החושבים ממילא גם מבקרים, לכן רשאי כל אחד לבקר את כולם (גם אותך), ואתה רשאי לבקר את כולם.

כאיש חופשי פירסמת בעיתונים שונים, בזמנים שונים, כתבות שהגן ביקורת תופי-עות ואנשים. מאוחר יותר החלטת, כקפי-טליסט נאור, שאוהב קוראים תמימים, בעלי זיכרון קצר, כבר שכחו את כתבותיך בעיתונים. לכן ליקטת אותן מחדש מכל העיתונים. כרכת אותן בכריכה קשה, ופיר-סמת אותן מחדש בספר בשם קריעה תמה, כדי שעיסקי הביקורת שלך יאפשרו לך לגרוף רווחים כפולים. כך צעדת קדימה, כשדגל חופש המחשבה והיצירה — בידך האחת. אבל כשמישהו רוצה לבקר את דיעותיך/יצירתך, אתה ממנגד בכל תוקף, מסתמך על ד"ר קרוי מכליט: "אני לא מקבל שום ביקורת כסמכות שיפוטית עליונה הקובעת את ערכה של עבודתי... אני בן למי שמתייחס כרצינות לביקורת". שיטתך היא פסיקתית מאד. אישית, אתה משתמש בכל האפשרויות הקיימות בשיטחי הביטוי והיצירה, תוך שאתה מנסוף בדגל חופשי-הביטוי, אבל כשמישהו אחר רוצה, חופש-חופשי, לבקר את דיעותיך, אתה מוריד מייד את דגל חופשי-הביטוי ומניף את דגל ההתנגדות לדיעותיך. ובכן, די

* עם איש-העסקים משולם ריקליס.

עויתך בעניין הביקורת, מבחינה חברתית, לדעת האישית — הן עלבון לתקופתנו. **ישו וישקובבסקי**, רמת-גן

"עלי כותרת" — עלי פלאטו

היה משהו שחיים את הלב בהופעתו של עורך-הדין אמנון זיכרונן בתוכניתו המתחדשת של ירון לונדון — עלי כותרת, בשבוע שעבר.

מול ים של דמגוגיה פשוטה, וניסיונות לפרוט על רגשות מסויימים מאד מצד סמי פלאטו-שרון והפירסומאי אדמון, הי מרפד את כיסוי בממון רב המורת, פעילותו ההתנדבותית למען הגנסטיר היהודי מצרפת, נעים היה לראות שיש גם משהו העומד בפרץ. נעים היה לשמוע שיש מי שמילים כמו "מדינת חוק", "גוהל מישפטי", "סמכות שיפוטית", עדיין יש להן משקל בטיעוניו. לא נותר אלא רק לקוות, שבניגוד למצב באלפן, במציאות רב מיספרם של אנשים כזיכרונן.

מאיר חייק, ירושלים

הופעתו של הפירסומאי דויד אדמון כמסגנר על סמי פלאטו (המפרנס אותו) הדגישה, לדעתי, את האומץ הרב של העולם הזה, שיצא בגלוי נגד המסע הליצני שנערך בארץ בנושא ההסגרה לצרפת. מה היה יכול להיות פשוט יותר, עבורכם, מלתת גימה אותה יותר לתיאור המערכה שמתנהלת נגד הסגרתו של האיש, ולקנות בכך את אהדתו הפיננסית מאד? אך כאן הוכחתם שלא הכל ניקנה בכסף, ועקרונות ודאי שלו.

אגב, יש לי הרושם שאתם קשורים בדרך כלשהי לאותו עורך-דין שהתעסק ללמד קטגוריה על פלאטו באותו ויכוח. **אורית בכר**, הרצליה

● עורך-הדין אמנון זיכרונן, שהופיע ב"עלי כותרת", הוא היועץ המישפטי של "העולם הזה" וייצג את השבועון בכמה מערכות מישפטיות בעבר.

דברים על דיוקם

בגיליון 2061 של העולם הזה כותב בנימין עמידרור על "שומן מיותר בצבא הקבע". בין היתר הוא מציין: "מש"ק (מפקד שאינו קצין) — מונח שנעלם ממילוננו של צה"ל ובמקומו בא "חוגרים", שהוא מדויק פחות ושיויוני יותר".

איני יודע אם מר עמידרור שיויוני, אך הוא לא מדייק בדיעת המינוח הצבאי. לכן: "חוגר" — חייל-שאינו-קצין מדרגת טוראי עד רס"ר.

"מש"ק — חייל כנ"ל, מדרגת טוראי עד סמ"ר; "נגד" — חייל כנ"ל מדרגת סמל ועד לרס"ר; "נגד בכיר" — רב-סמל ורב-סמל ראשון. למען צה"ל והציבור, אני מקווה ששאר הפרטים בכתבה לא יותר מדויקים ולא פחות מגמתיים מהדוגמה הזאת.

משה אייזנברג, חדרה

שהג ראשתקך

במדור "במדינה" בעיתון (העולם הזה 2061) הופיעה ידיעה על מיסעדתו של סלמאן אבו-סאלח ממגדל-שאמס, שבה נאמר כאלו הדרך המהרמון למיסעדתו של סלמאן נסגרה על-פי בקשת מתיישבי נווה-אטיב.

לידיעתכם: את סידרי התנועה לאתר החרמון שבבתות קובעת המיטרה, והי מיטרה בלבד. השוטרים השכורים שומרים על הסדר באתר החרמון, ואילו את סידרי התנועה של עם ישראל אל אתר החרמון וממנו קובעת המיטרה לבדה, והיא גם המפקחת עליהם.

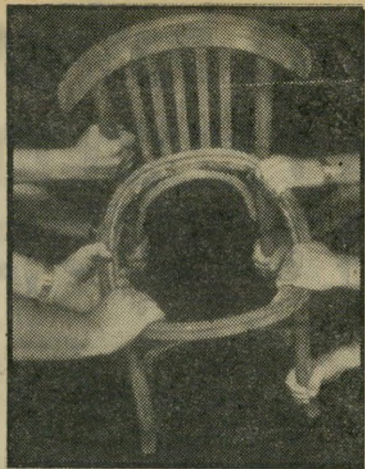
המיטרה היא שקבעה שבבתות, בעת שהנהייה לחרמון היא המונית, תהיה התנועה באיזור האתר חדי-טריה, וכשם שהעלייה לחרמון נעשית רק דרך כביש מגדל-שאמס, כך הירידה ממנו נעשית רק דרך נווה-אטיב.

ברצוני להדגיש כי היחסים בינינו לבין סלמאן אבו-סאלח ושאר תושבי מגדל-שאמס הם הרבה יותר מתקינים. אנחנו מאחלים לסלמאן הצלחה, ושהעסק שלו ישגשג.

עוד פרטים בלתי-מדויקים באותה כתב בה: כריך באתר החרמון עולה 6 ל"י, ולא 11 ל"י, כפי שנכתב. חוץ מזה, מאז שפורסמה הכתבה שוב החל לרדת שלג בחרמון והעונה תימשך, ככל הנראה, עוד חודש וחצי.

גידעון גראף, נווה-אטיב

תחרות כסא הזהב

תחרות "כיסא הזהב" הוכרזה מטעם מערכת "העולם הזה" על-מנת לציין אותם אנשי-הציבור שאינם יכולים לקבל כל פרס או ציון-לשבח עבור הצטיינות בתחום-פעילות כלשהו. מתוך הנחה שמגיע פרס לא רק לטובים ביותר אלא גם לגרועים ביותר, ייבחרו האחרונים בדרך של מישאל בין קוראי "העולם הזה". התחרות תימשך מיספר שבועות, כאשר בכל שבוע יועמד מועמד אחר לבחירה לתואר אחר.

רשאי להשתתף בתחרות כל קורא אשר ימלא את הטופס המת-פרסם להלן, וישלח אותו במעטפה, או מודבק על-גבי גלויה, על-פי הכתובת: מערכת "העולם הזה", תיבת-דואר 136 תל-אביב, עבור תחרות "כיסא הזהב".

בזום התחרות תיערך הגרלה בין המשתתפים בכל שלבי התחרות, ויוגרו בה פרסים משעשעים ומתנות יקרות-ערך. כמו-כן מוגרל מדי-שבוע פרס בסך 200 ל"י בין משתתפי התחרות של אותו שבוע. התחרות השנייה במיסגרת המיבצע היא על התואר:

הנואם המשעמם ביותר

גזור ושלח

לכבוד תחרות "כיסא הזהב" ת.ד. 136, ת"א

אני מציע בזה את כמועמד לתואר "הנואם המשעמם ביותר" אני סבור כי האיש ראוי לתואר זה מהסיבות כדלקמן:

שם: כתובת:

עיר: תמימה:

בתחרות שהוכרזה בגיליון 2060 על תואר

הח"כ המרגיז ביותר

נתקבלו התוצאות כדלהלן:

שישה חברי כנסת התחרו על תואר זה, בהתאם להצעותיהם של המשתתפים בתחרות הקולות התחלקו ביניהם כדלקמן:

- ח"כ משה דיין מסיעת המערך (לועג לחוקי הכנסת, שודר-עיתקות ובכלל, כהסברה של רות כהן מרחוב הקישון 15, נצרת עילית) — 7% מקולות.
- ח"כ ליאון דיצ'יאן מסיעת הליכוד (רק אלוהים יודע מה הוא עושה בכנסת בכלל, כהסברו של דן גראור, מרחוב שפרינצק 30, פתח-תיקוה) — 9%.
- ח"כ אהוד אולמרט מסיעת הליכוד (כי הוא היה ראש החסמבות בכנסת, כפי שטען ד. אבניאל, מרחוב ברי-אילן 2, ירושלים) — 12%.
- ח"כ ישראל קרגמן מסיעת המערך (מפני שכיו"ר ועדת-הכספים אישר כימעט כל צעד ממשלתי שפגע תמיד בשכירים) — שלמה גרטמן, להגארדיה 17, תל-אביב) — 13%.
- ח"כ חיים לנדאו מסיעת הליכוד (המתמיד זה 29 שנים בהופעה שחצנית, וולגריה וריקה מתוכן) — גיל שיפמן, הכובש 2, כפר-סבא) — 16% מקולות הבוחרים.
- ח"כ יצחק רפאל מסיעת המפד"ל (סמל מובהק של הצביעות הדתית, וכן בגלל יכולתו להחזיק מעמד למרות פר-שת תל-גיבורים) — דב רוזין, ת.ד. 42, עומר) — 17% מן הקולות.
- ח"כ גאולה כהן מסיעת הליכוד (רעשנות לשמה; חוסר-אינטלגנציה מר-הים; צרות-מוחין) — שירי בן-עמי, יהוד-דה הנשיא 36, נווה-אביבים, תל-אביב) — 26% מכלל הקולות.
- איילזאת מוכרות בזאת ח"כ גאולה כהן כזוכה בתואר "הח"כ המרגיז ביותר בתחרות "כיסא הזהב".

ח"כ גאולה כהן

בהגרלת-הפרטים השבועית במיסגרת המיבצע זכה הקורא שימשון בן-גל, מרחוב אחד-העם 5, חולון, בפרס של 200 ל"י.